

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11535/2024
05.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Хоровац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бошко Арсенијевић, адвокат из ..., ради издржавања детета, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 5/24 од 10.01.2024. године, у седници одржаној 05.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 5/24 од 10.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 844/22 од 27.10.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да се непресуђени део преиначеног тужбеног захтева делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени, као отац, да на име доприноса за издржавање мал. ВВ, поред досуђеног износа од 20% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, месечно доприноси са још 10% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, што укупно износи 30% редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 09.05.2016. године па убудуће док за то постоје законски услови на рачун тужиле и то доспеле рате одједном, а будуће до 10.-ог у месецу за претходни месец. Ставом трећим изреке, одлучено је да се лични односи између мал. ВВ и туженог ББ, као оца, неће регулисати. Ставом четвртим изреке, део непресуђеног преиначеног тужбеног захтева тужиле који гласи: "потпуно се лишава родитељског права тужени према мал. детету ВВ из ..., рођеног ...2009. године у ...", је као неоснован одбијен. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 600.755,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 5/24 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, жалбу усвојио, па је пресуду Основног суда у Новом Саду П2 844/22 од 27.10.2023. године, укинуо у делу којим је тужени обавезан да доприноси издржавању мал. ВВ износом од још 10% редовних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, за период од 09.05.2016. године до дана пресуђења, и преиначио тако што је одбио тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да на име доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа, поред досуђеног износа од 20%, још 10% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од пресуђења па убудуће док за то постоје законски услови, док је у делу којим је одлучено о трошковима поступка решење преиначено тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиле, захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 202. Породичног закона ("Службени гласник РС", бр. 18/2005...6/2015) и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на неку другу битну повреду поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, мал. ВВ, рођен је ...2009. године, у ванбрачној заједници парничних странака која је трајала од 2009. до 2014. године. Тужила је рођена 1977. године, по занимању је ... и запослена је у ... у ..., где остварује месечну зараду од око 80.000,00 динара. Живи у свом стану, у домаћинству са малолетним сином и својом мајком. Нема приходе сем зараде, а стан у коме породица живи има 60 м². Тужила плаћа режијске трошкове који током зимских месеци у просеку износе око 20.000,00 - 30.000,00 динара, а током летњих месеци око 20.000,00 динара. Њена мајка је пензионер и остварује минималну пензију. Тужени је рођен 1969. године, по занимању је специјалиста ... и запослен је на Институту за ... . Његова месечна зарада код тог послодавца просечно износи 197.000,00 динара, при чему се он и додатно ангажује, па је у периоду од јануара до августа 2023.године по том основу остварио нето зараду од 198.000,00 динара. Станује у свом стану, површине 60 м² и поседује аутомобил. Живи у домаћинству са емотивном партнерком. За режијске трошкове плаћа око 15.000,00 динара, а за исхрану око 30.000,00 динара. Финансијски помаже мајци месечним износом од 20.000,00 динара. Малолетни ВВ је здраво дете, правилног развоја. Ученик је осмог разреда основне школе и има уобичајене потребе за

дете његовог узраста које се односе на куповину хране, гардеробе, обуће, школског материјала и прибора, што приближно месечно износи око 55.000,00 динара. Правноснажно је одлучено о вршењу родитељског права тако што је мал. ВВ поверен на самостално вршење родитељског права тужилји, док је тужени обавезан да доприноси издржавању малолетног сина износом од 20% редовних месечних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је туженог обавезао да на име свог доприноса за издржавање мал. детета, поред досуђеног износа од 20% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, месечно доприноси износом од још 10% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, што укупно износи 30% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, у смислу одредбе члана 160. Породичног закона, налазећи да ће издвајањем досуђеног процентуално новчаног износа бити доступна средства у обиму који је довољан за задовољење животних потреба мал.детета, прилагођено стандарду средине у којој живи, док ће преостали потребни износ сносити мајка, у чије доприносе се рачуна и свакодневно ангажовање око детета.

Другостепени суд је првостепену пресуду преиначио тако што је тужбени захтев за обавезивање туженог да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа поред досуђеног износа од 20% још 10% редовних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, одбио, налазећи да потребе малолетног детета месечно износе 55.000,00 динара на основу чињеница које је првостепени суд утврдио, што значи да, мерено номинално, обавеза туженог износи 40.000,00 динара месечно, па би његовим обавезивањем да доприноси издржавању мал. детета износом од још 10% месечно терет издржавања мал. детета у целисти сносио тужени, за шта нема основа, јер је и тужилја, као и тужени дужна да обезбеди средства за издржавање мал. детета, пошто је запослена и остварује зараду. При одлучивању, другостепени суд је имао у виду да минимална сума издржавања у време пресуђења износи 44.792,00 динара.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према одредби члана 68. Породичног закона ("Службени гласник РС", бр. 18/05), право је али и дужност родитеља да се старају о деци. На основу одредбе члана 154. став 1. истог Закона, мал.дете има право на издржавање од родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања, и могућности дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања како то прописује члан 160. став1. Породичног закона. Могућности родитеља, као дужника издржавања зависи од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање на основу одредбе члана 160. став 3. Породичног закона.

Имајући у виду утврђене потребе мал. детета, као и имовинске прилике његових родитеља, Врховни суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да се већ досуђеним износом од 20% примања које тужени остварује обезбеђује довољан ниво стандарда малолетном детету, приближно једнак стандарду туженог, нарочито ако се има у виду узраст детета, услови средине у којој живи, али, са друге стране и допринос мајке, који је у овом случају, значајно нижи у односу на допринос оца, пошто она остварује ниже приходе, али њен допринос постоји и кроз неновчану вредност у смислу свакодневног старања о детету. По оцени Врховног суда, мал. детету је обезбеђена сума неопходна за задовољење његових егзистенцијалних и других животних потреба па би обавезивањем туженог да плаћа још 10% по том основу детету био признат виши износ од његових потреба што би искључило обавезу мајке, супротно одредби члана 154. став 1. Породичног закона. Због тога, тужилца неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 207. Породичног закона.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на ревизију туженом нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић